

бирамъ, че най-добъръ е третиятъ пѣвецъ. Нека бжде прославенъ той догдѣто свѣтъ свѣтува изъ цѣлото ми царство. Нека нему се даде най-голѣмия даръ, защото той пѣе съ голѣма любовъ не за себе си, а за другитѣ.

И цѣлиятъ народъ понесълъ на рѣцѣ своя любимъ пѣвецъ.

ЕДНО МОМЧЕ И НЕГОВОТО ЗВЪНЧЕ.

Едно момче имало звънче. То отишло въ градината съ звънчето да си поиграе. Тамъ имало едно дрѣнче. Момчето покачило звънчето на дрѣнчето и легнало да си поспи. Момчето спало и дрѣнчето расло, момчето спало и дрѣнчето расло. Събудило се момчето и рекло да си вземе звънчето — немогло.

— Наведи се дрѣнче, да взема мойто звънче.

— Неща, рекло дрѣнчето.

— Чакай да отида при сѣкирата и да я накарамъ да те отсѣче.

— Сѣкиро, иди да отсѣчешъ дрѣнчето, да си взема звънчето.

— Неща, рекла сѣкирата,

— Чакай да накарамъ камакътъ да дойде и да те изхаби.

— Камако, да отидешъ да изхабишъ сѣкирата, че не иска да отсѣче дрѣнчето, да си взема звънчето.

— Неща, рекълъ камъкътъ.

— Чакай да накарамъ водата отъ рѣката, да дойде и те отвлече чакъ въ морето.

— Рѣкичке, иди да завлечешъ камака въ морето, че не иска да изхаби сѣкирата.

— Неща, рекла рѣката и си тръгнала изъ пѣтя.

— Чакай да накарамъ биволътъ да те изпие.

— Биволчо, иди да изпиешъ водата на рѣката, защото не иска да завлече камъкътъ въ морето.

— Неща, рекълъ биволътъ и си тръгналъ по работа.

— Чакай да накарамъ пушката да дойде да те убие.

— Пушко, иди да убиешъ биволътъ, че не иска да изпие водата отъ рѣката.

Пушката казала: неща.